

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **R. G.**, zast. Mgr. Bogdanem Hajdukem, advokátem, se sídlem Havlíčkova 190/12, Český Těšín, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 12. 2007, č. j. 43 Cad 198/2007 - 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odměna zástupci stěžovatele Mgr. Bogdanu Hajdukovi, advokátovi, **se s t a n o v í** ve výši 3072,60 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 15. 6. 2006, č. X, odňala Česká správa sociálního zabezpečení (dále též „žalovaná“), žalobci podle § 56 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění od 1. 8. 2006 částečný invalidní důchod. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je uvedeno, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Jablonci nad Nisou ze dne 15. 5. 2006 již žalobce není částečně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 15 %.

Podáním ze dne 29. 8. 2007 postoupila žalovaná Městskému soudu v Praze žalobu, kterou žalobce odevzdal k poštovní přepravě dne 19. 6. 2007. V předkládací zprávě

žalovaná uvedla, že si je vědoma, že místně příslušným soudem v předmětné věci je podle ustanovení § 89 odst. 4 písm. b) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení Krajský soud v Ostravě, zmíněnou žalobu však přesto postupuje Městskému soudu v Praze, neboť žalobce ji tomuto soudu adresuje a žalovaná není kompetentní k rozhodnutí o místní příslušnosti soudu. Žalovaná dále poukázala na skutečnost, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 26. 6. 2006. Žaloba však byla podána k poštovní přepravě až dne 19. 6. 2007 (takřka za rok) a žalované byla doručena dne 22. 6. 2007. Žalovaná proto namítala její opožděné podání, neboť byla podána až po marném uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby. Dodala, že žalobce byl poučen o způsobu a lhůtě k podání žaloby přímo v napadeném rozhodnutí, přesto ji podal až po uplynutí této lhůty. S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhl, aby žaloba byla jako opožděně podaná odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Žalobce v podané žalobě namítal, že rozhodnutí žalované neodpovídá faktickému stavu věci. Uvedl, že pro tuto věc je rozhodující rozsudek Oblastního soudu v Nowym Sączu ze dne 21. 02. 2006, sp. zn. IV. U 457/06, kterým bylo změněno rozhodnutí Správy sociálního zabezpečení v Nowym Sączu tak, že žadateli (žalobci) přiznal nárok z titulu částečné pracovní neschopnosti ode dne 1. 10. 2005 do dne 8. 9. 2007 z důvodu recidivujících depresivních poruch.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 11. 9. 2007, č. j. 3 Cad 71/2007 – 21, věc postoupil s ohledem na ustanovení § 89 odst. 5 písm. b) zákona č. 582/1991 Sb., Krajskému soudu v Ostravě.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 13. 12. 2007, č. j. 43 Cad 198/2007 – 26, žalobu odmítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění svého rozhodnutí poukázal na § 72 odst. 1 s. ř. s., podle kterého lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou a odst. 4 téhož ustanovení, podle kterého zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout. Uvedl, že z přípisu žalované a fotokopie dodejky zjistil, že napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 26. 6. 2006. V tento den začala plynout dvouměsíční lhůta k podání žaloby, která uplynula dne 26. 8. 2006. Žalobce však podal žalobu proti rozhodnutí žalované k poštovní přepravě teprve dne 19. 6. 2007 a proto krajskému soudu nezbylo, než žalobu podle § 46 odst. 1 písm. b) jako opožděně podanou odmítnout.

Ve včas podané kasační stížnosti žalobce (dále též „stěžovatel“) namítal, že během rozhodování ve věci nebylo přihlédnuto k tomu, že mu ZUS, oddělení v Nowym Sączu (polský orgán sociálního zabezpečení) v příloze dopisu ze dne 29. 5. 2007 zaslal napadené rozhodnutí žalované a poučil jej, že má právo odvolat se k soudu ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí. Stěžovatel je proto přesvědčen, že pokud v souladu s tímto poučením podal v červnu 2007 žalobu, tak dvouměsíční lhůtu dodržel. Dále uvedl, že lékařský posudek, který jej uznal schopným práce, byl vyhotoven bez jakéhokoliv vyšetření stěžovatele a poukázal na skutečnost, že Oblastní soud v Nowym Sączu změnil rozhodnutí ZUS, oddělení v Nowym Sączu tak, že uznal právo stěžovatele na důchod z titulu částečné invalidity počínaje dnem 1. 10. 2005 z důvodu opakujících se depresí, což

znamená, že stěžovatel byl ke dni, kdy ho český lékař uznal schopným práce, ve skutečnosti práce neschopen.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 14. 4. 2009, č. j. 43 Cad 198/2007 – 57, ustanovil zástupcem stěžovatele, Mgr. Bogdana Hajduka, advokáta a uložil mu, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení doplnil podanou kasační stížnost, zejména aby upřesnil, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je rozhodnutí žalované napadáno.

Stěžovatel v doplnění kasační stížnosti podaném prostřednictvím ustanoveného advokáta uvedl, že kasační stížnost podává z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a e) s. ř. s. Vyjádřil přesvědčení, že jeho žaloba ze dne 15. 6. 2007 proti rozhodnutí žalované byla podána ve lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s. Stěžovateli sice bylo dne 26. 6. 2006 doručeno předmětné rozhodnutí žalované, avšak pouze v českém jazyce a stěžovatel proto tomuto rozhodnutí neporozuměl. Až teprve v dopise polského orgánu sociálního zabezpečení ze dne 29. 5. 2007 byl stěžovateli doručen překlad napadeného rozhodnutí žalované do polského jazyka s poučením o možnosti podat proti tomuto rozhodnutí ve lhůtě 2 měsíců žalobu u příslušného soudu. V návaznosti na to podal stěžovatel žalobu proti předmětnému rozhodnutí žalované. S tímto rozhodnutím stěžovatel nesouhlasí ani věcně, neboť se domnívá, že nebyly splněny podmínky pro jeho vydání, jelikož stěžovatel byl v době jeho vydání částečně invalidním. Poukázal na skutečnosti, že v této záležitosti rozhodoval Krajský (Okręgowy) soud v Nowym Sączu, a to rozsudkem ze dne 21. 2. 2007, sp. zn. IV U 457/06, ve kterém přiznal stěžovateli právo na částečný invalidní důchod z důvodu jeho částečné invalidity. Stěžovateli dále není známo, z čeho žalovaná vycházela při rozhodování o jeho zdravotním stavu. Avšak vzhledem k tomu, že v době rozhodování žalované mu byl přiznán invalidní důchod v Polské republice, má stěžovatel za to, že skutková podstata, z níž žalovaná při vydání předmětného rozhodnutí vycházela neměla oporu ve spisech nebo s nimi byla v rozporu a proto měl soud rozhodnutí žalované zrušit. S ohledem na shora uvedené stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc tomuto soudu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že proti dosavadnímu způsobu řízení nemá námitky a plně se ztotožňuje s právním názorem krajského soudu vysloveném v jeho usnesení.

Z textu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. b) a e) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodů tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Popsané důvody kasační stížnosti nasvědčují závěru, že je dán toliko důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Tento důvod je totiž ve vztahu k důvodům podle písm. a) až d) téhož ustanovení důvodem speciálním. Je-li dán důvod podle písm. e), vylučuje to důvody podle písm. a) až d), neboť nezákonným je rozhodnutí o odmítnutí návrhu (žaloby) nebo o zastavení řízení v každém případě i tehdy, byla-li v něm soudem nesprávně posouzena právní otázka ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nepřihlédl-li soud k vadám řízení před správním orgánem uvedeným v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., bylo-li řízení u krajského soudu zmatečné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. nebo je-li rozhodnutí krajského soudu nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Ostatně již ve svém rozhodnutí ze dne 21. 4. 2005, sp. zn. 3 Azs 33/2004, Nejvyšší správní soud konstatoval, že je-li kasační stížností napadeno usnesení soudu o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.

Ze shora uvedeného je patrné, že stěžovatel v posuzované věci činí spornou především otázku, zda žalobu podal včas či nikoliv, když namítá, že ji podal v návaznosti na poučení, jehož se mu dostalo v přípisu polského orgánu sociálního zabezpečení ze dne 29. 5. 2007.

Z doručky založené ve správním spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že napadené rozhodnutí žalované ze dne 15. 6. 2006, č. X, kterým odňala stěžovateli podle § 56 zákona č. 155/1995 Sb., od 1. 8. 2006 částečný invalidní důchod, bylo stěžovateli doručeno dne 26. 6. 2006.

Podle § 72 odst. 1 s. ř. s., lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Lhůta je zachována, byla-li žaloba ve lhůtě podána u správního orgánu, proti jehož rozhodnutí směřuje. Podle odst. 4 téhož ustanovení zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout.

Podle § 40 odst. 1 s. ř. s., lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin. Podle odst. 2 lhůta určená podle týdnů, měsíců nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje s dnem, který určil počátek lhůty. Není-li takový den v měsíci, končí lhůta uplynutím posledního dne tohoto měsíce. Podle odst. 3 připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. To neplatí o lhůtách stanovených podle hodin.

Jestliže tedy bylo stěžovateli doručeno napadené rozhodnutí žalované v pondělí dne 26. 6. 2006, pak lhůta dvou měsíců stanovená k podání žaloby v § 72 odst. 1 s. ř. s.

počala běžet v sobotu dne 27. 6. 2006 (§ 40 odst. 1 s. ř. s.) a skončila v pondělí dne 28. 8. 2006, neboť dne 26. 8. 2006 byla sobota (§ 40 odst. 2 a 3 s. ř. s.).

Podle údajů obsažených na obálce byla žaloba podána k poštovní přepravě až dne 19. 6. 2007. Stalo se tak až po marném uplynutí lhůty k podání žaloby. Ostatně opožděnost podání žaloby je patrna i z data jejího sepsání – dne 15. 6. 2007. Nezbyvá tudíž než konstatovat, že lhůta pro podání žaloby byla zmeškána téměř o 10 měsíců a krajský soud postupoval správně, pokud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. b) jako opožděně podanou odmítnul. Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že žaloba byla podána opožděně. Na tom nic nemění ani pochybení, kterého se krajský soud dopustil tím, když vyslovil, že lhůta pro podání žaloby uplynula dne 26. 8. 2006 a nezohlednil skutečnost, že v tento den byla sobota, vzhledem k čemuž lhůta pro podání žaloby uplynula až v pondělí dne 28. 8. 2006.

Stěžovatel v kasační stížnosti dále namítal, že mu dne 26. 6. 2006 sice bylo doručeno předmětné rozhodnutí žalované, avšak pouze v českém jazyce. Stěžovatel proto tomuto rozhodnutí neporozuměl. Teprve až v příloze dopisu polského orgánu sociálního zabezpečení ze dne 29. 5. 2007 mu byl doručen překlad napadeného rozhodnutí žalované do polského jazyka s poučením o možnosti podat proti tomuto rozhodnutí ve lhůtě 2 měsíců žalobu u příslušného soudu. Stěžovatel je proto přesvědčen, že pokud v souladu s tímto poučením podal v červnu 2007 žalobu, tak dvouměsíční lhůtu dodržel.

Této argumentaci stěžovatele není možné přisvědčit už jenom proto, že by ve svých důsledcích vedla k tomu, že počátek běhu lhůty pro podání žaloby by záležel na tom, kdy mu polský orgán sociálního zabezpečení, či jakýkoli jiný správní orgán (subjekt) zašle rozhodnutí českého orgánu sociálního zabezpečení (ČSSZ) a poučí jej možnosti a lhůtě k podání žaloby. Připuštění takovéto relativizace lhůty pro podání žaloby by ve svém důsledku vedlo ke zpochybnění veškerých účinků správního rozhodnutí i dlouho po uplynutí lhůt k podání žaloby proti takovému rozhodnutí, což by znamenalo rozpor s požadavkem právní jistoty, jakožto jedním z elementárních principů právního státu. Nejvyšší správní soud připomíná, že ČSSZ standardně postupuje tak, že svá rozhodnutí ČSSZ po jejich vydání doručuje přímo adresátům, což platí jak pro tuzemské tak i zahraniční adresáty.

Přihlédnout je také třeba k principu presumpce platnosti a správnosti správních aktů. Na vydané správní akty se, díky této zásadě, hledí jako na akty existující, platné, správné a právně závazné. Díky těmto vlastnostem jsou schopny působit do rozličných oblastí a především dávat vznik, změnu nebo zánik práv a povinností, která tvoří obsah právních vztahů. Adresáti těchto aktů jsou povinni se jimi řídit a jejich ustanovení respektovat. Výše uvedená zásada slouží k tomu, aby vydané správní akty, zejména v podobě správních rozhodnutí, byly respektovány, a to až do doby, než budou případně pravomocně zrušeny nebo nahrazeny akty jinými.

I s přihlédnutím ke shora popsané zásadě presumpce správnosti aktů, tak je zřejmé, že tvrzení o tom, že správní rozhodnutí nesprávně zasáhlo do právní sféry účastníka řízení (stěžovatele) je třeba vznést (podat žalobu) v zákonem stanovených lhůtách. Bylo tedy především odpovědností stěžovatele, aby aktivně a důsledně dbal svých práv,

tedy zvážil své postavení, a podniknul včas, tj. v zákonem stanovených lhůtách, příslušné kroky k jejich ochraně. Stěžovatel sám totiž nese odpovědnost za volbu a včasnost adekvátních právních prostředků sloužících k ochraně jeho práv a právem chráněných zájmů. Soud je zákonnou lhůtou pro podání žaloby vázán a její zmeškání nemůže prominout. Pokud není žaloba proti správnímu rozhodnutí podána včas, nemůže se jí správní soud věcně zabývat a je povinen ji pro opožděnost odmítnout. Odmítnutí žaloby stěžovatele v posuzovaném případě proto Nejvyšší správní soud považuje za naprosto přirozený a obvyklý důsledek starobylé římskoprávní zásady *vigilantibus, non dormientibus iura subveniunt* [právo pomáhá bdělým, ne spícím, tj. práva náleží těm, kdo se o ně starají, nikoli těm, kteří o ně nepečují (Codex Iustinianus 7, 40 1)]. Citovaná zásada odráží konstrukci, podle níž je mechanismus fungování (zde) procesního práva vybudován na předpokladu iniciativy jeho subjektů směřujících k realizaci svých zájmů právně relevantním chováním (subjekt práva má činit kroky k ochraně svých práv včas a způsobem, aby jejich ochranu zbytečně neohrožoval). Stěžovatel se tak nemůže úspěšně dovolávat zásahu do svých práv, neboť nepříznivý důsledek v podobě odmítnutí žaloby pro opožděnost si způsobil sám svým vlastním chováním.

Pochybení stěžovatele neomlouvá ani neznalost českého jazyka. Nic mu totiž nebránilo nechat si rozhodnutí žalované přeložit do polského jazyka. V této souvislosti Nejvyšší správní soud poukazuje na § 16 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, podle kterého *se v řízení jedná a písemnosti se vyhotovují v českém jazyce. Účastníci řízení mohou jednat a písemnosti mohou být předkládány i v jazyce slovenském*. Podle odst. 3 téhož ustanovení *každý, kdo prohlásí, že neovládá jazyk, jímž se vede jednání, má právo na tlumočnicka zapsaného v seznamu tlumočnicků, kterého si obstará na své náklady. V řízení o žádosti si žadatel, který není občanem České republiky, obstará tlumočnicka na své náklady sám, nestanoví-li zákon jinak*. Z výše uvedených ustanovení správního řádu je zřejmé, že žalovaná nijak nepochybila, pokud napadené rozhodnutí vyhotovila v českém jazyce a takto je zaslal stěžovateli. Námitce stěžovatele v níž namítal včasnost podání žaloby tak Nejvyšší správní soud uzavírá, že jí nepřisvědčil a znovu zdůrazňuje, že rozhodující pro počátek běhu lhůty pro podání žaloby je den, kdy bylo stěžovateli doručeno předmětné rozhodnutí žalované.

S ohledem na výše uvedené a s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie se již Nejvyšší správní soud nezabýval námitkou stěžovatele na pochybení žalovaného při zjišťování skutkového stavu a námitkami směřujícími proti napadenému rozhodnutí žalované, neboť by to bylo zcela nadbytečné, za situace, kdy je zřejmé, že tyto námitky nemohou na celkovém posouzení věci cokoli změnit, jelikož stěžovatel vskutku podal žalobu opožděně.

Se zřetelem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť stěžovatel nebyl v kasační stížnosti úspěšný a žalované žádné náklady řízení nevznikly (§ 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s.).

V řízení o kasační stížnosti proti napadenému rozsudku krajského soudu byl stěžovateli usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 4. 2009, č. j. 43 Cad 198/2007 – 57, ustanoven zástupcem Mgr. Bogdan Hajduk, advokát, přičemž jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování platí stát, jak vyplývá z ustanovení § 120 a § 35 odst. 8 věty první s. ř. s. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému zástupci stěžovatele odměnu za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení (do tohoto úkonu právní služby zdejší soud zahrnul rovněž studium spisu dne 7. 5. 2009) a písemné podání soudu ve věci samé (doplnění kasační stížnosti ze dne 19. 5. 2009) podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za výše uvedené úkony tak náleží zástupci stěžovatele odměna ve výši 2 x 500 Kč podle § 7 a § 9 odst. 2 advokátního tarifu (tarifní hodnota ve věcech důchodového pojištění činí pouze 1000 Kč) a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupci stěžovatele dále náleží 582 Kč za cestovné advokáta, resp. jeho substituta, k prostudování spisu z Českého Těšína do Ostravy a zpět (§ 13 odst. 1 a 4 advokátního tarifu) a částka 400 Kč, která představuje náhradu za čas strávený touto cestou v rozsahu čtyř započatých půlhodin po 100 Kč [§ 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu], tj. celkem 2582 Kč. Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 35 odst. 8 s. ř. s. jeho odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 19 % z částky 2582 Kč, tj. 490,60 Kč. Zástupci stěžovatele tak bude vyplacena částka ve výši 3072,60 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

K podání ustanoveného advokáta ze dne 7. 7. 2009, v němž advokát vypočetl svou odměnu za zastupování na 4024 Kč, Nejvyšší správní soud uvádí, že již ve svém rozsudku ze dne 13. 12. 2006, č. j. 1 Azs 47/2006 – 84, konstatoval, že setrvává na tom, že studium spisu není samostatným úkonem, za nějž náleží odměna, s výjimkou uvedenou v § 11 odst. 1 písm. f) advokátního tarifu. Advokát stěžovatele požadoval přiznat odměnu za **tři úkony právní služby** (převzetí a příprava zastoupení, prostudování **spisu na soudě dne 2. 5. 2009**, doplnění kasační stížnosti ze dne 19. 5. 2009). V projednávaném případě pak byl studiem spisu, které advokát, resp. jeho substitut, provedl u krajského soudu dne 7. 5. 2009, naplněn právě úkon převzetí zastoupení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu (takovým úkonem není pouhé převzetí obálky s usnesením ustanovujícím advokáta zástupcem nemajetného účastníka). Úkon podle § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu [obdobně i úkon podle písm. a) téhož odstavce] v sobě totiž zásadně zahrnuje určitý provázaný soubor dílčích činností advokáta při převzetí případu a přípravě zastoupení, zejména pak takové činnosti jako úvodní pohovor se zastoupeným a seznámení se s případem, čítaje v to i **studium** relevantních podkladů, včetně těch, které jsou obsaženy v soudním spise. Jeho základní určující charakteristikou je účel (příprava zastoupení) a to, že se děje v úvodní fázi poskytování **právní služby**. **Studium spisu** na soudě je tak v posuzovaném případě nutno považovat za součást přípravy zastoupení ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu.

Studium spisu Nejvyšší správní soud tedy zahrnul pod úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení, a proto ustanovenému zástupci k jeho návrhu odměnu za něho samostatně nepřiznal. Odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů bude ustanovenému zástupci proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2009

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu